

РЕШЕНИЕ

№ 847

гр. Велико Търново, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20214110103098 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на *, в която се излагат твърдения, че е сключил с ответника договор за правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство по образуване и водене на *. Изтъква се, че след влизане в сила на издадената заповед за изпълнение е издаден изпълнителен лист, във връзка с който е образувано изпълнително дело*. Навеждат се доводи, че на 17.11.2016г. съдебният изпълнител е превел по сметка на ответника сумата от 778,68 лв., представляваща платени от длъжника задължения по изпълнителния лист. Ищецът твърди, че ответникът не го е уведомил за изпълнение на поръчката и е изпаднал в забава тъй като не му е предал горепосочената сума от момента на получаването. Твърди се, че за вземането е издадена заповед за изпълнение по *, спрямо която е подадено възражение. Изтъква се, че претендираната сума е дължима, поради което се отправя искане до съда за постановяване на решение, с което да бъде установено съществуването на вземането от 778,68 лв., за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение * както и за присъждане на направените по делото разноски. В хода на производството по делото е извършено плащане от ответника на 140,40 лв., в резултат на което след частичен отказ от иска, претенцията е намалена на 638,28 лв.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, представя отговор, в който оспорва предявения иск. Признава наличието на твърдените договорни отношения с ищеца като изтъква, че последният не му е изплатил дължимото възнаграждение и не е възстановил заплатените от него такси за заповедното и за изпълнителното производство в общ размер на 1549 лв., за

което прави възражение за прихващане. Изтъква, че при евентуална дължимост на вземането на ищеца същото е погасено по давност. С оглед гореизложеното, отправя искане за отхвърляне на предявения иск и за присъждане на направените по делото разноси.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото е иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 79 от ЗЗД.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

Между страните не се оспорва, че на 25.07.2016г. са сключили договор за правна защита и съдействие за процесуално представителство по образуване и водене на*, че в резултат на това в полза на *са издадени заповед за изпълнение и изпълнителен лист за изплащане от длъжника * на задължения за главница, лихви и разноси от общо 283,94 лв. и че за събирането им по молба на ответника, действащ като представител на кредитора, е образувано изпълнително дело *. По договора от 25.07.2016г. ищецът се задължил да заплати на ответника адвокатско възнаграждение от 150 лв., а по изпълнителното дело е представен сключен между страните договор за правна защита и съдействие от 30.09.2016г., в който е уговорено заплащане на възнаграждение от 720 лв. Ответникът заплатил дължимите държавни такси за производствата съответно в размер на 25 лв. и на 84 лв. като ищецът признал, че не е възстановявал тези суми, нито е заплащал адвокатски възнаграждения. С платежно нареждане от 17.11.2016г. съдебният изпълнител превел по банкова сметка на ответника сумата от 778,68 лв., представляващи платени от длъжника задължения по изпълнителното производство като по делото липсват доказателства тя да е предавана на ищеца. На 06.08.2021г. ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу ответника за заплащане на сумата от 2275,61 лв., представляваща получено вземане в качеството на пълномощник по изпълнително дело * от длъжника по *, във връзка с което е образувано частно гражданско дело *. Съдът уважил искането на заявителя като на 12.08.2021г. издал заповед за изпълнение, спрямо която е подадено възражение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Сключените между страните договори за правна защита и съдействие от 25.07.2016г. и 30.09.2016г. по правната си същност представляват договори за поръчка. Съчетаването им с упълномощителни сделки, на които се позовава ищецът е направило доверителя негов пълномощник, действащ пред трети лица от името и за сметка на *. Съгласно чл. 280 от ЗЗД ответникът се задължил да извърши за сметка на ищеца правни действия както по снабдяване със заповед за изпълнение срещу длъжника, така и по събиране на вземанията по издадения въз основа на нея изпълнителен лист по *. Освен това, на основание чл. 284 от ЗЗД, довереникът е следвало да даде сметка на доверителя за изпълнение на поръчката както и да му предаде всички суми, които е получил. На основание чл. 285 от ЗЗД и чл. 286 от ЗЗД за ищеца са възникнали насрещни задължения да възстанови на ответника разходите, които

е направил за изпълнение на поръчката и да му заплати уговореното възнаграждение. От събраните по делото доказателства се установява, че по процесното изпълнително дело на ответника е изплатено вземане на ищеца от 778,68 лв., по отношение на което впоследствие той не е извършил отчетна сделка. Тъй като задължението за предаване на получените парични средства не е обвързано със срок за изпълнение, на основание чл. 69, ал. 1 от ЗЗД неговата изискуемост е настъпила от момента, в който съдебният изпълнител е превел сумите по банковата сметка на довереника, поради което не е било необходимо последният да бъде канен от доверителя, за да изпълни. Поради това възражението на ответника за погасяване по давност на претенцията на ищеца за връщане на получената при изпълнение на поръчката сума е неоснователно. Налице е парично вземане по чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, по отношение на което приложение намира разпоредбата на чл. 110 от ЗЗД като петгодишният давностен срок е започнал да тече на 17.11.2016г. и е прекъснат на 06.08.2021г., на основание чл. 116, б. „б“ от ЗЗД, вр. чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Както бе посочено, съгласно чл. 285 от ЗЗД и чл. 286 от ЗЗД за ищеца е възникнало насрещно задължение да заплати на ответника направените от него разходи, които са необходими за изпълнение на поръчката както и уговореното възнаграждение. Процесните договори за правна защита и съдействие съдържат изявления на страните, че уговорените в тях адвокатски възнаграждения съответно от 150 лв. и от 720 лв. са платени към момента на сключването им. Тези изявления, обаче са привидни с оглед признанията на ищеца и на ответника, че плащания по договорите реално не са извършвани и същите са дължими съгласно чл. 286 от ЗЗД. По отношение на разноските за държавни такси в заповедното и в изпълнителното производство съответно в размер на 25 лв. и на 84 лв. се установява, че са платени от довереника като липсват доказателства за изпълнение на задължението на доверителя по чл. 285 от ЗЗД. Възражението на ищеца за погасяване по давност на посочените вземания е неоснователно, въпреки изминаването на пет години от момента на настъпване на изискуемостта по смисъла на чл. 69, ал. 1 от ЗЗД, тъй като прихващането е могло да бъде извършено преди изтичане на давността. Съгласно разпоредбата на чл. 103, ал. 2 от ЗЗД прихващането запазва своето погасително действие, макар и то да се проявява, след като насрещното вземане е покрито с давност. Неоснователно е и възражението на ищеца, че сумите за възнаграждение и разноски са прихванати към насрещни задължения на ответника по договори за заем и за възстановяване на заплатени от* осигурителни вноски в полза на трето лице за периода от 2011г. до 2014г., което реално е работило при довереника. По делото липсват доказателства за възникване посочените задължения като е налице признание от законния представител на ищеца, че е предоставил свои средства на ответника.

От гореизложеното се достига до извода, че възражението на ответника за прихващане със сумата от 979 лв., представляваща сбор от направени от него разходи за платени такси и дължими адвокатски възнаграждения по * и по изпълнително дело *, е основателно. Възражението за прихващане със сумата от 570 лв., представляваща разлика от 150 лв. до 720 лв. за адвокатско възнаграждение по договора за правна защита и съдействие от

25.07.2016г. във връзка с воденето на * е неоснователно и следва да бъде отхвърлено тъй като липсва съгласие между страните за заплащането му в този размер. При това положение претенцията на ищеца по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 79 от ЗЗД относно установяване дължимостта на сумата от 638,28 лв., за която е издадена заповедта за изпълнение по * е неоснователна и следва да бъде отхвърлена като погасена чрез прихващане с насрещното вземане на ответника от 979 лв.

С извършеното от ответника в хода на производството частично плащане на сумата от 140,40 лв., той е признал дължимостта ѝ към ищеца и е станал причина за завеждане на делото за тази част от претендираното вземане. Поради това и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК той следва да заплати на ищеца съразмерно разноските за държавна такса от 8,29 лв. в исковото производство както и разноските за държавна такса от 8,29 лв., направени в производството по издаване на заповед за изпълнение по *. Претенцията на ищеца за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение от 300 лв. е неоснователна тъй като по делото не са представени доказателства за реалното им извършване. Възражението на ищеца за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение от 780 лв. е основателно тъй като не съответства на фактическата и правна сложност на делото и надвишава над два пъти сумата от 300 лв., определена по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размерни на адвокатските възнаграждения, върху която в случая следва да се изчислят разноските. С оглед на това, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 246,03 лв., представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Великотърновският районен съд

РЕШИ:

Отхвърля като неоснователен предявения от *, срещу * с ЕГН: *****, иск по чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 от ГПК, вр. чл. 284, ал. 2 от ЗЗД, вр. чл. 79 от ЗЗД, относно установяване съществуването на вземането от 638,28 лв. /шестстотин тридесет и осем лева и двадесет и осем стотинки/, - главница, представляваща получено на 17.11.2016г. и неотчетено плащане по *, образувано въз основа на изпълнителен лист по частно гражданско дело *, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.08.2021г. до окончателното изплащане на задължението, за което е издадена заповед за изпълнение *, като погасен чрез прихващане с насрещно вземане от 979 лв. /деветстотин седемдесет и девет лева/ на * с ЕГН: *****, дължимо от *, за извършени разходи за платена такса от 25 лв. по * по изпълнение на договор за правна защита и съдействие от 25.07.2016г., за адвокатско възнаграждение от 150 лв. по договор за правна защита и съдействие от 25.07.2016г. за процесуално представителство по *, за извършени разходи за платена такса от 84 лв. по * по изпълнение на договор за правна защита и съдействие от 30.09.2016г. и за адвокатско възнаграждение от 720 лв. по договор за правна защита и съдействие от 30.09.2016г. за процесуално представителство по изпълнително дело *.

Отхвърля като неоснователно възражение за прихващане предявено от *с ЕГН: ***** *, срещу *, в частта за разликата от 150 лв. до 720 лв., представляваща възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 25.07.2016г. за процесуално представителство по частно гражданско дело *.

Осъжда *с ЕГН: ***** *, да заплати на *, сумата от 8,29 лв. /осем лева и двадесет и девет стотинки/, представляваща направени по делото разноси, както и сумата от 8,29 лв. /осем лева и двадесет и девет стотинки/, представляваща направени разноси по *.

Осъжда *, да заплати на * с ЕГН: ***** *, сумата от 246,03 лв. /двеста четиридесет и шест лева и три стотинки/, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

След влизане в сила на решението, препис от същото да се приложи по *.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____